جناب هاشم

هو الأقدس الأرفع الأمنع الأعلی

ان یا عبد قد حضر بین یدینا کتابک و عرفنا بما فیه و کان اللّه علی ما فی قلبک علیماً لن یعزب عن علمه من شیء یعلم ما ستر عن الأنظار و ما خفی عن الأفکار و انّه کان عن العالمین غنیّاً و امّا ما ذکرت فی الالهین ایّاک ایّاک ان لا تشرک باللّه ربّک لم تزل کان واحداً احداً فرداً صمداً وتراً باقیاً دائماً قیّوماً ما اتّخذ لنفسه شریکاً فی الملک و لا وزیراً و لا شبیهاً و لا نسبةً و لا مثالاً و یشهد بذلک کلّ الذّرّات و عن ورائها الّذینهم کانوا فی الأفق الأبهی علی منظر الأعلی و کانت اسمائهم حینئذ لدی العرش مذکوراً ان اشهد فی نفسک بما شهد اللّه لذاته بذاته بأنّه لا اله الّا هو و انّ ما سواه مخلوق بأمره و منجعل باذنه و محکوم بحکمه و مفقود عند شؤونات عزّ فردانیّته و معدوم لدی ظهورات عزّ وحدانیّته و انّه لم یزل و لا یزال کان متوحّداً فی ذاته و متفرّداً فی صفاته و واحداً فی افعاله و انّ الشّبیه وصف خلقه و الشّریک نعت عباده سبحان نفسه من ان یوصف بوصف خلقه و انّه کان وحده فی علوّ الارتفاع و سموّ الامتناع و لن یطرأ الی هوآء قدس عرفانه اطیار افئدة العالمین مجموعاً و انّه قد خلق الممکنات و ذرأ الموجودات بکلمة امره و ما خلق بکلمة الّتی ظهرت من قلم الّذی حرّکه انامل ارادته کیف یکون شریکاً او دلیلاً علیه سبحانه من ان یشار باشارة احد او یعرف بعرفان نفس و ما دونه فقرآء لدی بابه و عجزآء عند ظهور عزّه و ارقّآء فی ملکه و انّه کان عن العالمین غنیّاً و کلّما ینسب العباد بالعبودیّة لاسمه المعبود او ینسب المخلوق الی اسمه الخالق هذا من فضله علیهم من دون استحقاقهم بذلک و یشهد بذلک کلّ موقن بصیراً فاعلم بأنّ کلّ شیء یربّی فی ظلّ اسم من اسمآء ربّک و انّه قد خلق الاسم بارادة الابداعیّة الّتی قدّرها اللّه فی نفس الابداع اذاً فاشهد سلطانه و قدرته ثمّ عظمته و اقتداره ثمّ رفعته و استعلائه لتطّلع بما کان الیوم من اعین العالمین مستوراً تمسّک باللّه ثمّ انقطع عمّا سواه لیشربک خمر العرفان من هذه الکأس الّتی یدورها انامل الرّحمن فی هذا الرّضوان الّذی کان فی علی الفردوس باذن اللّه مرفوعاً طهّر قلبک عن رجس الّذینهم آمنوا ثمّ کفروا و کانوا حینئذ من المعرضین عند ربّک مذکوراً دع الدّنیا و ما خلق فیها عن ورائک لیفتح اللّه علی وجه قلبک ابواب العلم و المعانی و یصعدک الی مقام تشهد کلّ من فی السّموات و الأرض فی ظلّ اسم من اسمآء ربّک کذلک اشرقت شمس البیان عن افق اللّسان من مهیمن قیّوماً و انّا لمّا احببناک اجبناک فیما ذکرت فی کتابک والّا فوالّذی توحّد بالعزّة و الجلال قد ورد علیّ من الرّزایا ما لا یحصیه احد الّا اللّه و بذلک منع القلم عن الذّکر و هذا الظّلم کان فی امّ البیان عظیماً انّ الّذی حارب بنفسی تاللّه قد خلقناه بقولی و الّذینهم اوتوا بصر الحدید یعلمون بأنّ هذا حقّ لا ریب فیه ولکنّ الّذینهم اخذتهم الأوهام اتّخذوه من دونی لأنفسهم وکیلاً و انّک دع النّاس بأنفسهم و هواهم ثمّ اذکر ربّک و لا تخف من احد فتوکّل علی اللّه و انّه یحفظک بسلطان مبیناً و البهآء علیک و علی کلّ قلب منیراً

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۶ آوریل ۲۰۲۴، ساعت ۲:۰۰ بعد از ظهر